

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΥ

γάμο την Τετάρτη.

—Μά, φίλε μου, παρατήρησε ό κ. 'Οστανιέ, την περασμένη εβδομάδα είχες θάπτιση. Πριν από δυό εβδομάδες, καλά, πήρες άδεια γιατί είχες κηδεία. Το πράγμα κατατά λιγάκι περίεργο, δεν σου φαίνεται; Δεν βρίσκεις καμιά πιο πρωτότυπη δικαιολογία;...

—Και όμως, κ. διευθυντά, ξέρετε πολύ καλά πώς πέθανε τίς προάλλες ή δυστυχιομένη μου ή θεία! Δεν μπορούσα να σκηνοθετήσω ολόκληρη κηδεία για μιάς μέρας άδεια...

Ό κ. 'Οστανιέ με μιά άρκετά θλιμμένη κλίση του κεφαλιού αναγνώρισε την αλήθεια:

—Δέν μπορώ να πώ τό αντίθετο γι' αυτό, άπάντησε. Έλαβα μάλιστα και άγγελτήριο...

Έκανοποιημένος άπό αυτά τά λόγια ό νεαρός Κορνάρ έκρινε καλόν να σιωπήσει για να μείνει ό διευθυντής του με την έντοπωση εκείνη.

Κι' αλήθεια μιά εξαιρετική σύμπτωση τόν είχε βοηθήσει ό κείνη την περίσταση: Η θεία του ή Αύρηλια, πού ό Κορνάρ όποτε σκετιόχε ποτέ γι' αυτήν, ούτε καν την θυμότανε, είχε πεθάνει, χωρίς αυτός να χεί ιδέα, ακριβώς τίς μέρες πού ζητούσε πάλι άδεια για την κηδεία ά δθεν κάποιος συγγενούς του. Έτσι ή κηδεία τίς βραίες Αύρηλιας πού ήρθε γάντι, φρόνιμα να σταλή έν άγγελτήριο στο διευθυντή του και γλέντησε περίφημα κεινη τί μέρα με την χαριτωμένη φιλενάδα του, χωρίς ούτε να πατήση στην κηδεία τίς μακαρίτισσας.

—Παραδέχομαι λοιπόν, συνέχισε ό προϊστάμενός του, στέκοντας μπρός του με τά χέρια στίς τσέπες, πώς μιά φορά είχες δικαιολογία ν' άπουσίασης. Δεν θά με κάνης όμως να πιστώσω κάθε βδομάδα στην οικογένεια σου γίνεται κι' από ένα μυστήριο, ή μιά θάπτιση, την άλλη γάμος...

Ό Κορνάρ θεώρησε καλό να μη θγάλη τιμουδιά.

—Και δέν μου λές, σέ παρακαλώ, ποιός παντρεύεται; ρώτησε ό προϊστάμενός του.

—Μιά εξαδέλφη μου... Μακρυνή εξαδέλφη θέβαια, αλλά...

—Α! Μιά εξαδέλφη σου. Πολύ άρτια. Και σέ ποιάν εκκλησία θά γνη ό γάμος τίς εξαδέλφης σου; Και πού;

—Μά... στο Παρίσι, έδω!.. άποκρίθηκε ό νέος, νιώθοντας κρούον ήδρωτά να περπά ή ραχοκοκκαλιά του.

—Σέ ποιάν έννορία;...

—Πολύ Άγίου Σουλπίκιου.

—Α! Πολύ άρτια!... Στου Άγίου Σουλπίκιου.. Θά* τά καταφέρης να μου στείλουν μιά πρόσκληση;...

Ό κ. 'Οστανιέ τόν κτύπησε συγχρόνως χαμογελώντας, μ' ένα χαμόγελο πού έμοιαζε σάν δικόπο μαχαίρι.

—Πολύ ευχαριστώ, κ. διευθυντά. Το μόνον εύκολο... Θά ευχαριστηθή μάλιστα πολύ ή εξαδέλφη μου... άπάντησε ό Κορνάρ.

—Πολύ καλά. Κορνάρ, σύμφωνα! Σου δίνω την άδεια.

—Σας ευχαριστώ πολύ, κ. διευθυντά.

ΡΘΙΟΣ, σέ μιά στάσι γεμάτη σεβασμό και άξιολογία, αλλά και προσοχή και προθυμία, ό Άλέξης Κορνάρ έπαρνε ένα-ένα κάτω άπό τόν στυλογράφο τού κ. 'Οστανιέ τά υπηρεσιακά έγγραφα, πού τού είχε πάει να ύπογράφη.

Όσοσο, φαινότανε λιγάκι άφηρημένος, εκείνο τό πρωί, ό Άλέξης Κορνάρ, καθώς τραβούσε τά χαρτιά, με την ύπογραφη τού κ. διευθυντή κι' αυτή ή λεπτομέρεια δέν διέφυγε άπό τό έξασκημένο μάτι τού κ. 'Οστανιέ:

—Έχεις να μου ζητήσης τίποτε, Κορνάρ; τόν ρώτησε.

Ό υπάλληλος ξεροκατάπιε κι' έπειτα χαμήλωσε τά μάτια του με άμηχανία.

—Έμπρός, Κορνάρ! Λέγε! Θέλεις τίποτε;...

—Μιάς ήμέρας άδεια, κ. διευθυντά! έπαι μονομιάς, σάν να θιαζότανε ό ύφιστάμενος.

—Πάλι; Πάλι άδεια;

—Καταλαβαίνω, θέβαια, πώς πάει πολύ! έπαι κουνώντας τό κεφάλι του ό Άλέξης, αλλά είνε ανάγκη, έχω

Όταν θγάηκε άπό τό γραφείο τού διευθυντού ό νέος, άνοιξε άμέσως ένα παράθυρο, να τόν χτυπήσει λιγάκι ό άέρας για να μη λιποθυμήσει. Άχι! τί τραβός ό φουκαριάς για τί Ρηνώλα του! Γ' αυτήν τάκανε όλα, έφείρθηκε τίς θάπτιση και τούς γάμους και τίς κηδείες, για να μπορη να περάσει λίγες εύτυχισμένες ώρες κοντά της. Άλλά τώρα πώς να τά θγάλη πέρα; Στόν Άγιο Σουλπίκιό! Ό Άλέξης είχε πη, έτσι στην τύχη τ' όνομα αυτής τίς εκκλησίας, πού τό θυμότανε περισσότερο από τά παλιά μυστηορήματα πού είχε διαβάσει. Τώρα όμως αναγκάστηκε να πάη τουλάχιστον να την ίδι αυτήν την εκκλησία.

Βρήκε τόν νεωκόρο να καθαρίζει τά μπρούντζινα κηροπήγια.

—Μέ συγχωρείτε, τού έπαι ό νέος με τό ευγενικότερο χαμόγελο του. Μήπως έχετε κανένα γάμο την Τετάρτη;

—Γάμο;... Βέβαια! Και μεγάλο γάμο μάλιστα!

—Πολύ μεγάλο; ρώτησε άνήσυχος ό Άλέξης.

—Ναι, άρχοντικό. Ό ύπουργός τίς Συγκοινωνίας παντρεύει τό γιού του με την διδα Φώρ-Λεμπρός, τού μεγάλου βιομηχάνου.

—Μήπως έχετε και κανέναν άλλο γάμο την ίδια μέρα, κάπως μικρότερο;

Ό νεωκόρος νομίζοντας πώς μιλούσε με κανέναν φωτογράφο ή κανέναν άλλο φουκαριά, από κείνους πού άποζούν άπό τίς χαρές και τίς λύπες τών άλλων, θέλησε να τόν βοηθήσει κι' άνοιξε τό θύλοιο τίς εκκλησίας.

—Όχι! έπαι, άφού κτύπησε προσεχτικά. Δέν έχουμε άλλον γάμο την Τετάρτη.

Ό Άλέξης, άπονηυμένιος, στριφογύριζε γύρω στόν νεωκόρο, μη ξέροντας τί να κάνει. Άξάρνα, τό μάτι του έπαισε ό ένα μάστο χαρτιά, πάνω στο γραφείο τίς εκκλησίας. Ήτανε προσκλησεις για τόν άρχοντικό γάμο τίς Τετάρτη. Τσέσμως με τρόπο δυό προσκλητήρια, εύχαριστήσε κατόπι τόν καλό άνθρωπο κι' έφυγε άρκετά εύχαριστήσιμος. Είχε πάντως γάμο την Τετάρτη στόν Άγιο Σουλπίκιό κι' ό διευθυντής του θά παίρνε μιά ευγενικότατη πρόσκληση. Για τά παρακάτω, ό Θεός να θάλη τό χεράκι του...

Την άλλη μέρα, ό κ. 'Οστανιέ βρήκε με τ' άλλα του γράμματα κι' ένα πολυτελέστατο προσκλητήριο πού τόν παρακαλούσε να τιμήση τούς γάμους τού κ. Ραυμόνδου Μαγεν και τίς βρας Υβόνης Φώρ-Λεμπρός. Σέ τό κάτω μέρος, πρós τά δεξιά, είχεν προσθεσει με τό χέρι—τό γράφημα ήτανε γυναικείο—τίς ακόλουθες λίγες λέξεις:

«Έκ μέρους τού κ. Άλ. Κορνάρ, είσηγητού ες τό ύπουργείον Βιομηχανίας».

—Μπρέ να πάρ' ή εύχή! φώναξε κατάπληκτος ό κ. 'Οστανιέ, μόλις άποτέλειωσε την άνάγνωσι τού προσκλητηρίου.

Την Τετάρτη, Σπήν εκκλησία.

Ό Άλέξης Κορνάρ βρισκεται εκεί και κτυπάει τό ρολόι του: 3 και 20 ή ώρα.

Η παρέλασις τών φίλων έξακολουθει άτελείωτη...

Βρίσκειτα τουλάχιστον δυό ώρες εκεί ό φτωχός Κορνάρ, προσπαθώντας να φαίνεται δυο μπορούσε λιγώτερο, καρδοκάνοντας πότε θά φαη ή ό κ. 'Οστανιέ. Άναγκάστηκε μάλιστα να χαϊρετηρή άρκετους γνωστούς και φίλους, μη έξυφνε τό γρηγορώτερο άπό τίς παρέες τους, μη τού κάνουν καμιάν εύλογητική ερώτηση. Έκατοντάδες άγνωστα πρόσωπα, άντρες και γυναίκες πέρασαν από μπρός τά, χωρίς να δώσουν καμιά σημασία στην παρουσία του, καθώς έστεκε ντόθρος κι' έπίσημος με την ρεντιγκόνη του στην ίδια θέση, άποτραβηγμένος άπό τόν πολύ κόσμο. Όλοι τούς έτοίμαζαν την τυπική φράσι τών συγχαρητηρίων και τό τυπικότορο χαμόγελο πρós τούς νεονύμφους και τούς συγγενεις, κτυπάοντας να ένοιάσουν μιάν εσο' άρχιτερα από όλες αυτές τίς όμοιομορφες πάντα διατυπώσεις.

3 και 25 ή ώρα! Ό Κορνάρ αγανάξι!... Θάγανε λοιπόν τό κοντεβού του. Την είχε πασακαλίσει ή Ρηνώλα να τόν περιμένε ως τίς 4. Θά τά κατάφερε να προκάη; Η δυστυχιομένη ή μικρή δέν μπορούσε να τόν περιμένε περισσότερο. Την επέβλεπε στην πολυ ό γοργή της... Όλη αυτή ή άγωνία θά πήγαινε χαμένη κατά τά φαινόμενα, γιατί άπό την εκκλησία ως τό μέρος πού τόν περιμένε ή μικρή ήθελε τουλάχιστον μισή ώρα να πάη και τώρα πλησίασαν τριήμιση... Άδικος ό κόπος του λοιπόν κι' όλες ή μαουζέρες του πήγαιναν χαμένες.

3 και 30!... Έπί τέλους τελειώνει ή σειρά τών καλεσμένων. Μένουν άκόμη μιά άδύνατη κυρία και δυό παιδιά κι' έπειτα τίποτε. Είτε φανερό: ό κ. 'Οστανιέ δέν χρησιμοποίησε άσφαλός τό προσκλητήριο κι' έτσι ό Κορνάρ μπορούσε να είνε ήσυχος.

(Η συνέχια είνε στην σελίδα 109)

—Δέν πιστώω κάθε βδομάδα άδεια κι' ένα μυστήριο στην οικογένεια σου... τού έπαι ό προϊστάμενός του.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 105)

ἀν παντρευτο ὡπως ὄνειροπολῶ... Φέλι, τὴ γυναῖκα μου θαλακτικῶς ἀν κ' εἶσαι, σεμνὴ συν κ' εἶσαι, ἀπολιτικῆ συν κ' εἶσαι, που ξέρετε ἀπὸ βιολιῶν, καὶ νοικοκυροῦνα ὡπως... ὡπως ἀσφαλῶς να εἰσθε οἱς ! Δεχθεσε, λοπόν, μὲ μοιραστομε στο μέλλον τὴ πενήχρα πρῶν τῆς προσωπικῆς μου ἐγγυασίας ;... Εἰσθε ὁ τυπος τῆς ἰωαννης γιὰ μενα γυναικας, ὡπως ἀκριβῶς τὸν ποσοῦσα καὶ τὸν ἀκριβοῦνον μουσικα τῶσον καιρῶν...

Δις ΜΠΙΟΥΛΟΝ (μὲ προσωπικῆ ὑδαροῦτητα). — Θεέ μου, πόσο εὐλοκα ἐνθουσιασθε εἰσεῖς σὶ ἀκρες !... Ἰβριν ἀπὸ μιὰ ὄρα δὲν γνωρίζομαι, καὶ τώρα μὲ ζητᾶτε σὲ γάμο !... Τὶ να περμενω, λοπόν, ἀπὸ τῆς ἐπιπολοῦτητα ;... Ὁχι !... Καλῆτος νὰ ζῆσω ἀφροσωμένη στο ἐπαγγελμαῖ μου, πὸν τόσο τὸ ἀγαπῶ !...

ΝΤΙΚ (ἔματιμένος κάπως). — Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, σὰς βεβαιῶ, δεσποινί, ὅτι μιλῶ σοβαράτατα... Ἔννοα σας, καὶ ξέροι, να ἐπιμῶ ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα... Θα ζοῦσατε εὐτυχιωμένη κοντά μου, γιατί τὸν τύπο τὸν ὁξὸ σας τὸν λατρεῖω μουσικᾶ ἀπὸ χρόνια... Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὸ ἐπαγγελματίος σας, τὰ ὅποια ἀγαπᾶτε καὶ θὰ ἐγκαταλείψετε, σὰς βεβαιῶ ὅτι σὲ λίγα χρόνια... θάξομε... ἀρκὰ τὸ ἀπὸ θάνα, γιὰ νὰ τὰ ἀνατρεφετε ! Καὶ νὰ να δὲκὰ μας παιᾶ, αἷμα μας καὶ σάρκα μας, καί...!

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (ἀνοιγοντας ξαφνικὰ τὴν ὄρτα). — Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀνεψιέ μου... Ἐγινε τόσο ἰσχυρότερος ὑπέρμαχος τοῦ γαμου, ὅστε δὲν πιστεύω πια σ' αὐτὰ μου...

ΝΤΙΚ (κιντίζοντας κάπως ἐκθουβῶς τὴ δεσποινίδα Μπῶλτον, ποὺ χαμογελαῖ ἀνιγματοῖ, μιλεῖσι ὅσοσὸ μὲ κίεσι τὰ χέρια του). — Φεῖα μου καλῆ, ἰδοῦ ἡ μόνη εὐκαιρία νὰ μὲ ἀνατρεφετε θρασικῶς... Δὲν θέλω τὴ δεσποινίδα Φέγγου... Ὅστε καὶ τὰ λεπτά της... Ἐνῶ τὴ δεσποινίδα Μπῶλτον, μὲ δὲλ μου τὴν καρδιά θὰ τὴν δεχθῶνον, ἀν... ἀν, ἐννοῖται, μὲ δέχεται κ' ἐκείνη... (Σωπαίνει κατάληκτος, βλεπόντας τὴ δεσποινίδα Μπῶλτον νὰ ξεσπᾷ σὲ ἀράτητα γέλια...)

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (γελώντας κ' ἐκείνη). — Μὰ μὴ ζητᾶς τ' ἀδύνατα, ἀνεψιέ μου... Ζητᾶς νὰ παντρευτῆς ἐκείνη, τὴν ὁποία ἀκριβῶς δὲν θέλεις !...

ΝΤΙΚ (κρῆνονόληκτος καὶ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ καταλαβαίνει). — Πῶς ;... Τὶ ἐπάτε, φεῖα μου ;... Ἡ δεσποινίς ἐνε... ἐνε ;...!

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Εἶνε ἡ δεσποινίς Φέγγου, ἀνεψιέ μου, κ' ὄχι ἡ δεσποινίς Μπῶλτον. Σοῦκαῖσα σκοπῶς τὸ παιχνίδι αὐτό. Θέλεις νὰ τὴν παντρευτῆς, λοπόν ;

ΝΤΙΚ. — Μ' ἔδλ μου τὴν καρδιά !...

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Τότε σὰς ἀφῆνω μόνους, γὰ νὰ τὰ πῆτε καλῶτερα... (Φεύγει).

(Οἱ δύο νέοι πλατίζουσι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δίδουσι τὰ χέρια κ' ἀνταλλάσσουσι ἕνα θερμὸ φίλημα, τὸ φίλημα τῆς γνωριμίας, τοῦ ἔρωτος καὶ τὸν ἀρραβῶνα ταν...)

ΕΝΑΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 81)

φνικὰ μπροστὰ στὸν βασιλέα τῶν ζῶων. Ἀρκετὴ ὄρα ὁ ἕνας ἐξέταξε τὸν ἄλλον, σὰν ν' ἀποροῦσαν γι' αὐτὴ τὴν συνάντησι. Ἡταν φανερό, πῶς ὁ σουλτᾶνος εἶχε ποτὲ καλὴς διαθέσεις. Πολλὴ ἴσχυα πλῆθιασε τὸν καινούργιο ἐπισκέπτη του, ἔπειτα οηκόθηκε ὀρθῶς, ὅπως τὸ μπροστινὸ πόδι του καὶ τ' ἀκούμπτως δυνατὰ πάνω στὸν ὄμο τοῦ Σερβίλ, σχίζοντας τον μὲ τὰ νύχια του. Ἐκεῖνος λόγισε κ' ἔπεσε κάτω ἀπότομα.

Μιὰ κραυγὴ φρικῆς ἀντήχησε μέσα στὸ πλῆθος. Ὁ σουλτᾶνος ὄμως δὲν σάλευε διόλου. Μὲ ἀπορία κῦτταξε τὸ θῆμα του, χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξῃ... Ὡστόσο ὁ Σερβίλ σηκώθηκε ὀρθῶς. Ὁ ἀριστὸς τὸν ὄμο ἦτανε θραεραὶ πληγωμένος. Ὁπισθώρως ἀργὰ-ἀργὰ τρία θῆματα, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ κῦτταζῃ κατὰματα τὸ λιαντᾶρι, πέρασε στὸ γειτονικὸ κλουβί, ἐκλεισε καλὰ τὴν πόρτα καὶ θρέθηκε σὲ ἀσφάλεια.

— Δίκου εἶχα, δὲν εἶνε διόλου ἄγριο τὸ λιαντᾶρι, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν περιποιηθοῦνε.

Μόλις ὄμως πρόφερε μὲ ἀδύνατη φωνὴ αὐτὲς τῆς ἠρωικῆς λέξεϊ κ' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος, λιποθυμισμένος. Τὸν πῆσαν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο κ' ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὸ μέρες, γιὰ νὰ προλάβουσι τὴ γάγγραινα, ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ κόψουσι τὸ χέρι.

Μιὰ γενναία κληρονομία, δίδοντας καινούργια τροπὴ στὴ ζωὴ του, τὸν παρηγορεῖ γιὰ τὸν τόσο ἀνόητο ἀκρωτηριασμοῦ του. Γρηγόρα ξέγασε καὶ τὴ Σολαζῆ, ποὺ ἀκολούθησε τὸν θηριοδραματῆ καὶ σὲ λίγα κατάντησε μπαρλόνα στὸ τσίρκου.

Μονάνα μιὰ θοαδῶν τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ μὲ βουρκωμένα μάτια ἀπὸ μιὰ διαλεχτὴ φιλικὴ μαν σὺγκνέτροισι.

— Ἀπὸ τώρα σεύγει; τὸν ρώτησα, κάνοντας πῶς δὲν πρόσεξα τὰ δακρυομένα του μάτια. Γιατὶ τόσο θιαστικὸς, ἀγαπητὸ μου Σερβίλ;

— Πῶς νὰ μείνω; μοὺ ἀπάντησε. Πῶς νὰ σταθῶ ἐνῶ ὁ ἥλιθος, κοντὰ στὸν Νηριουδ, τὸν τραυματᾶ ἀξίωματικῶς ποὺ ἰπῆκε τώρα μέσα στὸ σπᾶν, μὲ τὸ κοιμῆνο του χέρι καὶ τῆς χρυσῆς του ἐπιμῶδες. Πῶς νὰ ὑποστῶ τὴν ἀναπόθεκτὴ σύγκοισι τῆς θαλακείας μου μὲ τὸν πασιματικὸ ἠρωτικὸ αὐτοῦ τοῦ ἴσου;

Τὴν ἄλλη μῆρα μίθασε πῶς ὁ Σερβίλ πρόσφερε δὴ ἐκατομμύσια στὸ ἄστυλο τῶν ἀπομάνων.

Εἶχε γενναία καρδιά ὁ καλὸς μου φίλος...

ΠΩΣ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 65)

Οἱ Ἀλφόνσοι ἔχουσι τὸ πῶς ἀδύνατο ἄστρο τοῦ γυμπατος. Δὲν ἔχουσι ποτὲ δικὴ τὴν γνώμη, παρασύρουσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ πολὺ σπάνια διαπρῶπουσι στὴ ζωῆ. Εἶνε τὰ αἰώνια θύματα!

Ἐκεῖνος ποὺ εἶνε κατάλληλος γιὰ σύζυγο εἶνε ἡ Εὐθυμία. Ὅσες γυναῖκες ἔχουσι αὐτὸ τ' ὄνομα, εἶνε ὑπερβολικὰ τυχερῆς καὶ κινουῦν ὄλην τὴν συμπάθεια. Εἶνε καλῆς, δὲν ἔχουσι ἰδιοτροπίες, συνήθως εἶνε ἀρκετὰ ὄμορφες καὶ τὸ μόνον ἐλάττωμά τους εἶνε ὅτι εὐκόλα παρασύρουσι σὲ μιὰ περιπέτεια. Ὁ ἄνδρας ὄμως ποὺ θῆ παντρευθῆ μιὰ Εὐθυμία ἀν εἶνε λίγο ἐξυμνος, μπορεῖ νὰ τὴν κἀν ἀφροσωμένη σύζυγο μὲ τὴν ἀγάπη του καὶ τῆς περιποῖσεις του. Εἶνε ἀπὸ τῆς λίγης γυναῖκες ποὺ ἀναγνωρίζουσι τῆς θυσίαι τοῦ ἀνδρῶς καὶ τῆς προσπάθειαις του νὰ δημιουργῆσι μιὰ ἀνετη κ' εὐτυχιωμένη ζωὴ στοὺς δικούς του.

Ὁ δόκτωρ Ἀλφονρέλ κατόπιν ἐξήγησε σ' ἀροατήριό του, ποὺ εἶχε μείνει κατάληκτο ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεϊ του, ὅτι ποτὲ τὰ ὄνοματα τῶν ἀνθρώπων δὲν δινουσι τυχαῖα. Ἡ ἀράτη δύναμις ποὺ κανονίζει ὄλο τὸν κόσμου καὶ ρυθμίζει τῆς πράξει του, δίνει στὸν καθένα μας τ' ὄνομα του καὶ τοῦ χαράξει τὸ δρόμο ποὺ πρόκειται ν' ἀκολουθῆσι. Πολλοὶ θέσασι ἀπὸ τοὺς ἐνηθῶς δὲν θρίσκουσι εὐκόλα αὐτὸ τὸ δρόμο τους. Πάντοτε ὄμοιοι ὄλο κατασταλάζουσι σ' αὐτὸν καὶ ποτὲ δὲν κάνουν κατ' ἀνοχοὺ τους. Ὅλες τῆς πράξει τοὺς τῆς κανονίζει ἡ τυχῆ, ἡ ἀράτη δύναμις τοῦ ἀγνωστοῦ κόσμου, ποὺ ὁ ἀνθρώπος τὸν ἀνακαλύπτουσι μόνον μετὰ τὸ θάνατό τους. Γι' αὐτὸ ἀλλοστε ὁ λαὸς τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ εἶνε ὁ μόνος ὁ ὅποιο ἀπὸ πολλῆς χλιετηριβῆς ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μουσικὰ τῶν ἄστρον, πιστεύουσι τυφλὰ στὴν τυχῆ καὶ τὴν ἀφῆνουσι νὰ δηγήσῃ τὴ ζωὴ τους μὲ καταπληκτικὴ ἐμπιστοσύνη. ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 72)

Ἐπρεπε λοιπὸν τώρα νὰ περάσι κ' αὐτὸς μπροστὰ ἀπ' τοὺς νεονύμφους, νὰ τοὺς συγχαρῆ καὶ νὰ τοὺς δῆλ. Δὲν ὄρηξε ἄλλη ἐξοδος. Ἀκολούθησε τὴν ἀδύνατη κυρα καὶ τὰ παιδιὰ, λογαριάζοντας μὲ τὸ νοῦ του νὰ πᾶρη ταῖ γιὰ νὰ προφάσι τὴ Ρηνοῦλα. Ξαφνικὰ ὄμως, καθὼς προχωροῦσε ποζῶτος πῶσω ἀπ' τὴν ἀδύνατη κυρία, κέρρασε στὴ θέσι του, νόμισε πῶς ὄλοκληρη ἡ ἐκκλησίαι τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου στριφογύρισε μπροστὰ στὰ θολωμένα μάτια του. Δὲν ἦτανε δυνατόν!... Κ' ὄμως, ἐκεῖ, κοντὰ στὴ νύφη, ἀνάμεσα στοὺς στενοὺς συγγενεῖς τῶν νεονύμφων, ἔστεκε ὁ κ. Ὄστανσιέ, ὁ ἴδιος ὁ κ. Ὄστανσιέ. Τοῖδνε μάλιστα τὸ χέρι, ἐνῶ ἡ πελώρια κοιλία του ἀναταραζότανε ἀπ' τὰ δυνατὰ γέλια. Οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τὸν κῦτταζαν περιερίωσι.

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, θὰ σὰς τὰ διηγῶσθὸ στὸ τραπέζι, στὰ φρούτα, νὰ γελᾶστε καὶ σῆς!... τοὺς εἶπε ὁ κ. διευθυτῆς, ἐνῶ ἔσφιγγε καλόκαρδος τὸ χέρι τοῦ παραχαλασμένου Ἀλέξη Κουράρ.

— Θὰ ὀμολογήσει, ἀγαπητῆ μου Κουράρ, πῶς αὐτὸ δὲν τὸ περιμένε ποτέ ! τοῦ εἶπε τέλος, γελώντας πάντα, μὲ τὴν καρδιά του.

Καὶ καθὼς ὁ νέος, σαστισμένος, δὲν ἔβρισκε τί ν' ἀποκριθῆ, ὁ καλόκαρδος προϊστάμενός του, πρόσθεσε σιγαλὰ, σχεδὸν στὸ αὐτὸ του:

— Ἄντε τώρα! τρέχα νὰ θρῆς τὴ μικροῦλα σου, παληῶπαῖδο... Κ' ἄν, ὡπως ἐλιπίζω, ἔγεις καλὸ σκοπὸ, θὰ σὲ στεφανώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐδῶ, στὴν ἐκκλησίαι τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου...

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 64)

ρές, ἐπιτέλους ἀναγκάστηκα νὰ τῆς κάνω παράπονα... Δὲν εἶνε σωστό... Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς παροποιηθῶ ; Τὶ λές καὶ σὺ, παιδάκι μου ;

— Ἀπεναντίας, μαμά, ἔκανες πολὺ καλὰ... τῆς ἀπάντησε χαμογελώντας μὲ καλωσύνη.

Ἄναψε ὕστερα ἕνα τσιγάρο καὶ τὴν ρώτησε μήπως τὴν ἐνοχλοῦσε ὁ καπνός.

— Μπᾶ ! Τὶ λές, παιδάκι μου ! διόλου !... ἀποκρίθηκε ἡ γρηγοῦλα εὐτυχιωμένη.

Τώρα παιᾶ πῆρε θάρρος. Μὲ μιὰ εὐτυχιωμένη πονηρὴ ἔκφρασι στὸ συμπαθητικὸ πρόσωπό της, ἀνοιξε τὸ μεγάλο αὐρτάοι, ἔβγαλε διάφορα ἐργόχειρά της καὶ τάφερε περίσῃ νὰ τὰ δῆ ὁ γυιὸς της. Ὁ Πέτρος τᾶγγιζε προφυλακτικὰ, ἀπαλὰ, μὲ θαυμασμό. Τὴν παρακάλεσε μόνον νὰ μὴ κουράζεται τόσο πολὺ, νὰ προσέχη τὴν ὄψεια της, τὰ μάτια της, νὰ μὴ ἐργάζεται τὴ νύχτα μὲ τὸ φῶς. Ἐκείνη τὸν κατηστροφήσε γελασθῆ, σὰν μουδιασμένη, κατάληκτὴ ἀπ' τὴν τῶση εὐτυχία της.

— Χρόνια εἶχα νὰ νοιώσω τῶση χαρὰ στὴν ψυχῆ μου, σὰν ἀπῆμῆ ! ὀμολόγησε στὸ τέλος, σὰν μιλούσε στὸν ἑαυτὸ της.

— Καὶ γιὰ μίνα ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἡ πῶς εὐτυχιωμένη τῆς ζωῆς μου, μιὰ πρόσθεσε ὁ Πέτρος, Κ' ἦσαν ἀλήθεια κ' ὁ διὸ πολὺ εὐτυχιωμένη.